

Як чоловік вчив ліниву жінку (народна казка)

Автор Невідомий

Була собі у одних людей дочка. Та дуже лінива, ні до якої роботи не візьметься, все гуляє або на печі спить. Та ще й мати у неї була така, що завжди підтакувала їй усе.

— Гуляй, — каже, — доню, у молодості, а на старість уже роби сама на себе. Горе тебе всьому навчить.

Ну, оце жила собі дівчина та й стала уже дівкою, треба уже і заміж віддатись, коли ж її не хоче ніхто брати, бо дуже ледача.

От знайшовся таки парубок, що послав до неї сватів. Батько й мати, звісно, зраділи, тільки мати й каже:

— А що, сину, чи ти її не будеш бити?

— Ні, мамо, не буду. Я вже знаю, що з нею робити.

Ну, оце вони посватались, повінчались, забрали скриню і поїхали до молодого. Жили вони після весілля так, як усі, а тут наступає косовиця, а молодий каже всім своїм домашнім, так щоб і жінка чула:

— Ну, слухайте всі: хто скільки зробить сьогодні, той стільки і їсти буде, а хто нічого не зробить, той нічого їсти не буде! — І пішли усі в степ, а Олена залишилась з старою матір'ю молодого.

Подумала вона собі та й каже:

— Ні, це, мабуть, мій чоловік пожартував. Мій батько теж казав, що їсти не дасть, як не буду робити, однак ж давав!

Подумала вона собі так та й лягла собі спати на пічку і проспала до обіду, а тут уже й приходять з поля обідати, бо поле недалеко було.

Чоловік і почав питати всіх: хто скільки наробив. От один каже: я косив, другий каже: я снопи в'язав, третій каже: а я возив хліб на тік.

— А ти, жінко, що робила?

— Я... я нічого!

— Ну, то й їсти будеш нічого!

Зітхнула тут Олена, а у животі наче хто возом їде.

На другий день чоловік знову наказує своїм, а Олена й рада була б уже взятися за роботу, взяла вона відра й принесла води, та так утомилася, що й прилягла та до обіду й пролежала.

Приходять з степу, а чоловік знову почав питати, хто що робив. Той каже — те, другий — те.

— А ти, Олено, що робила?

— Я сьогодні води принесла на обід!

— Ну, то на ж тобі кухлик води, а обідати не дам.

На третій день, як пішли усі на роботу, заходилась Олена помагати бабці, бо вже дуже їсти захотілося: наносила дров, принесла води, замела у хаті, піч затопила, тісто замісила...

Тільки що обід поспів, аж глядь — уже й з роботи їдуть, їй аж сумно стало, що так час швидко пробіг.

На цей раз уже й Олена пообідала й вечеряти налагодила.

Так вона проробила до неділі.

Приходить її батько у неділю, щоб провідати свою дочку, як їй живеться у зятя: прийшов — і не надивиться на свою дочку: і піч сама затопить, і обід налагодить, у хаті позамітає... Він аж руки розставив та й питає:

— Як це тебе чоловік твій до роботи привчив?

Вона мовчить. Аж тут з церкви йдуть. Олена вибігла швидше з хати, принесла сиру шкіру, дала своєму батькові та й каже:

— Натє, тату, мніть хоч цю шкіру, бо тут такі люди: як хто нічого не робить, то тому й їсти не дають.

Подивувався старий, взяв шкіру та й заходився її м'яти.

Приходить молодий господар, глянув на старого, поздоровкався та й питає його:

— Що це ви робите?

— Шкіру мну, бо мені дочка казала, що у вас тому їсти не дають, хто нічого не робить.

Зареготав той чоловік і каже:

— Киньте, батьку, цю шкіру, це я свою жінку привчав до роботи не молотом, а голодом.

Засміявся тут старий, обняв свого зятя. А молоді почали з того часу жити-поживати та й добра наживати.